

ogsaa fremdrages for Ejendomsskyldens Vedkommende. Over-Skyldraadet har i stor Udstrækning maattet skride ind udelukkende paa Grund af Misforstaaelse af Ejendomsskyldloven og det efter, at der nu har været vurderet adskillige Gange til Ejendomsskyld. Jeg kan saaledes erindre et enkelt Tilfælde, hvor der laa to Villaejendomme lige op ad hinanden; de laa paa samme Areal, ud til samme Gade, og Bygningerne var bygget nøjagtigt over samme Tegning. Ikke desto mindre blev den ene sat til saadant noget som en halv Snes Tusinde Kroner i Ejendomsskyld og den anden til ca. 30 000 Kr. Hvorledes kan det nu gaa til, at Vurderingsmænd kan yurdere to Ejendomme saa forskelligt, naar disse Ejendomme er fuldkommen ens baade med Hensyn til Indretning og med Hensyn til Grundareal? Det beroede udelukkende paa en Misforstaaelse af Loven, og det hændte saadant noget som i 1920; efter at Loven havde været i Virksomhed siden 1903. Misforstaaelsen opstod deraf, at den ene af disse Ejendomme havde været i Handelen, mens den anden ikke havde været det, og den, der havde været i Handelen, blev vurderet til det Beløb, som der var betalt for den — jeg er ikke ganske sikker paa, at det just var 30 000 Kr., maaske var det 35,000, men det er jo lige meget. Den ene Ejendom blev altsaa vurderet til den Pris, man havde faaet for den ved Handelen, medens Naboejendommen, der ikke havde været i Handelen, blev staaende ved den gamle, mere rigtige Vurdering. Men altsaa, hvis det, der blev fremført her under første Behandling fra Kongsgade i Odense, at der kan være saa stor Forskel mellem Vurderingsraadenes og Over-Skyldraadets Vurderinger, skulde være et Bevis for, at man overhovedet ikke kan vurdere til Grundskyld, gælder det i Virkeligheden lige saa godt med Hensyn til Ejendomsskylden. Jeg synes, jeg har nævnt et udmærket Eksempel herpaa, og der kan sikkert nævnes adskillige andre Eksempler paa, at Misforstaaelser har ført til Vurderinger, som aabenlyst var ravruskende gale.

Maa jeg i øvrigt sige, at der er navnlig en Ting, som vil bringe Folk til at tro, at denne Lov, naar den nu bliver gennemført, vil forhøje Ejendomsskatterne, og det er, at vi i Aar skal til at gennemføre den sidste Afløsning af Hartkornsskatten. Den sidste Femtedel af Hartkornsskatten skulde jo egentlig være afløst i Fjor, men Overgangen til Ejendomsskyld blev da udsat ved Lov. Nu skal denne sidste Femtedel af Hartkornsskatten altsaa ikke overgaa til Ejendoms-

skyld, men nu er der Tale baade om Grundskyld og Ejendomsskyld; thi dette Lovforslag omhandler jo begge Dele. Og naar nu den sidste Femtedel af den Smule Hartkorn, der hidtil saa godt som udelukkende har hvilet paa Landejendomme — Hartkornsskatten, der falder paa Byggegrund, regner jeg ikke —, overgaa til Grundskyld og Ejendomsskyld og saaledes spredes ud over alle Ejendomme i Kommunen, forøger det naturligvis den Skat, som de hidtil har haft. Men dette er i Virkeligheden ikke en Følge af det foreliggende Lovforslags Gennemførelse, tværtimod, det er den sidste Overføring fra større til mindre Ejendomme som Følge af Loven af 1903, og det er der ikke noget at gøre ved.

For øvrigt maa jeg sige, at dette Lovforslag er jo ikke revolutionært, absolut ikke. Alle de, der har skreget sig hæse for at give Udtryk for deres Mishag, har vel nok haft den Opfattelse, at det foreliggende Lovforslag var forfærdelig revolutionært, men det er det saa langt fra. Det kunde være fristende at imødegaa de mange mærkværdige Angreb, der er rettet mod dette Lovforslag, men efter min Mening vil det være et meningsløst Spild af Tid. Da jeg haaber, at Lovforslaget maa blive gennemført her i Rigsdagen, altsaa at ikke blot Folketinget, men ogsaa det høje Landsting slutter sig til det, saa tidligt, at Loven kan benyttes i det første Skatteaar, finder jeg ikke nogen som helst Anledning til at imødegaa alt det — jeg maa ikke sige „Sludder“, det skal jeg altsaa afholde mig fra, om end jeg kunde fristes til at sige det, men de Angreb, der er rettet mod Lovforslaget. Naar Loven træder i Kraft, vil selve dens Virkninger blive en kraftig Protest mod alle dem, der har været højt oppe i denne Sag. Der er jo sikkert fra den Side ofret alt for mange Penge paa at naa et Resultat af Agitationen mod denne Lov. Det er paastaet, at der skal være brugt et halvt Hundrede Tusinde Kroner til Udsendelse af Pjecer, hvis Indhold dog ikke skal være videre rigtigt, men som har haft en bestemt Tendens. Jeg synes, det er Synd for de Herrer, at alle de Kræfter og Penge o. s. v., der er anvendt paa at bilde Folk ind, at dette var en forfærdelig daarlig Lov, som vilde ødelægge meget, skal være spildt, og at det, naar Loven begynder at virke, viser sig, at det mildest talt var Kroniker alt sammen. Det vil give et Tilbageslag, og jeg vil antage, at de paagældende vil ærgre sig over de mange Penge, der er blevet ofret paa denne Sag. Jeg føler mig i hvert Fald ganske overbevist om, at naar denne Lov